

HALADÁS

VASUTI

SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP

A MISKOLCZI MAV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyed évre 2 korona

Szerkesztőház:

Miskolcz, Mindszent-utca 4. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre 14— kor.
Fél évre 7— kor.
Negyed évre 3:50 kor.

A balesetbiztosítás (18-től 60 éves korig) a „Nemzeti balesetbiztosító részv. társ.”-nál 3000 koronára halál esetre és 3000 koronára állandó munkaképtelenség esetére szól.

A mi bajaink.

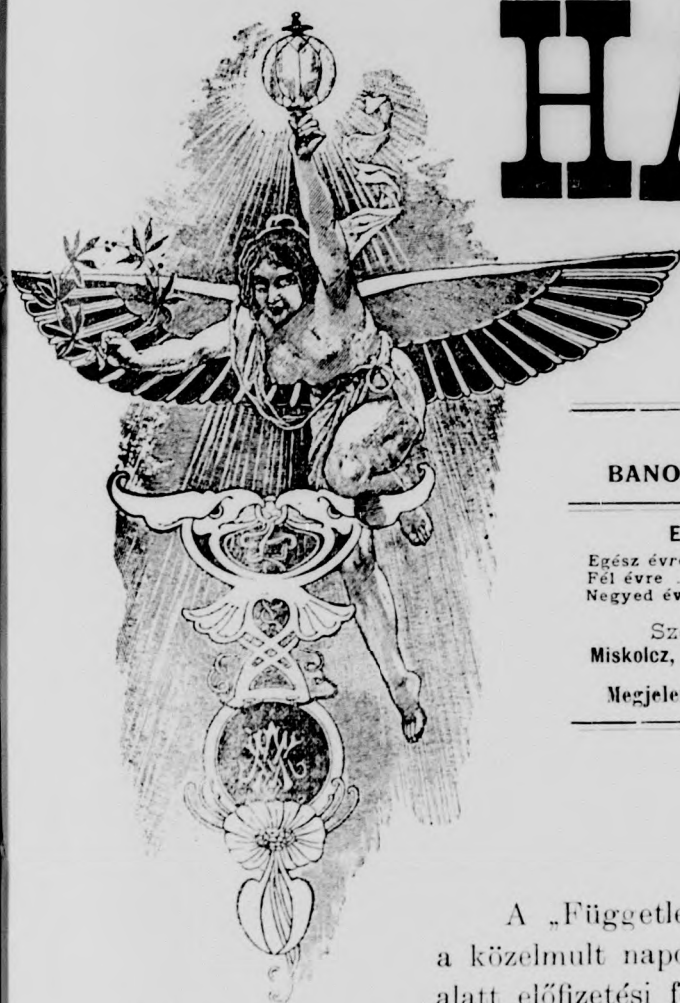
Miskolcz, 1903. szeptember 19.

A „Független Magyarország” című politikai napilap a közelmúlt napokban „Szózat a magyar vasutakhoz” cím alatt előfizetési felhívást küldött szét a vasutasokhoz, mely felhívásban arra nézve tesz ígéretet, hogy megismerni óhajtván a vasuti igazgatás minden baját, a vasuti alkalmazottak minden kívánságát, állandóan foglalkozni fog a vasutasok szolgálati és fizetésrendezési ügyével. A felhívásban azt írja a többek között: „Azt akarjuk, hogy munkatársunk legyen minden tollforgató alkalmazott, hogy így egy eddig nem létesült egészséges, igaz közvéleményt teremtsünk önök közt és a közélet emberei között az önök érdekéről, érdekei sérelméről az önök érdekében.”

A midőn e felhívással foglalkozni szükségesnek véljük, tesszük ezt főleg azért, mert egyáltalában károsnak tartjuk, hogy a mi ügyeinkkel egy oly politikai napilap foglalkozzék, a melynek munkatársai esetleg csak elfogultan adott információk alapján tárgyalják a mi dolgainkat.

Alaposan kell ismernie annak az egész adminisztrációt, szolgálati viszonyainkat, az egyes szolgálati ágak munkakörét és személyzeti ügyeinket, a ki azután tárgyilagosan legyen képes az esetleges sérelmekhez hozzászólni. De bármily szakavatott tollal íródniának meg egyes közlemények a mi bajainkról, még az esetben sem kívánjuk óhajtásainkat, esetleges sérelmeinket a nagyközönség elé vinni.

Vannak kívánságaink, melyeknek teljesítését már régóta várjuk, de számolunk mi is az ország mai helyzetével s a „passiv resistentiából” kilépni ily viszonyok között nem volna egyéb, mint a bonyodalmakat még jobban összekuszálni.

Megélhetési viszonyaink a mai állapotok mellett nagyon súlyosak, de nem csak a létért küzdő s jobb megélhetési viszonyokért harczoló vasutasok vagyunk, hanem jó hazafiaknak is érezzük magunkat. Általánosan ismert dolog, hogy különösen a nemzetiségi vidékeken a magyarság érdekében minő missiót teljesítenek a vasutasok; hazafiasságunkra mindig büszkék voltunk, tehát most indítsunk mi is mozgalmat, midőn az ország súlyos válságban színlődik?

Tudjuk jól, hogy az anyagi helyzetünket ezéző fizetésrendezési javaslat már régen készen van, s tudjuk azt is, hogy a fizetésrendezés életbeléptetése nem felsőbbbségünk jóakarátán mulik, tehát méltónak tarthatnánk-e magunkhoz, hogy olyan időben lépünk akcióba, a midőn, az ország mai helyzetét tekintve, mozgalmunknak eredménye ugy sem lehet?

Meg kell győződve lennünk a felsőbb-ség teljes jóakarátáról, mert eddig még semmi okunk sincs abban kételkedni: habár súlyosan érezzük is a terhes megélhetési viszonyokat, de mindaddig, a míg a körülményekkel számolva, ügyünk a rendes megoldás stádiumába nem juthat, oktalanság volna forszirozni a megoldást.

De még akkor is, ha — a mit előre ugy sem szabad feltételeznünk — fizetésrendezésünk és összes kívánságaink megoldása nem ugy történnék, a mint azt reméljük, még akkor sem volna helyes sérelmeinkkel a nyilvánossághoz fordulni, mert ha igaz és jogos követeléseink vannak vagy lennének, elég erősek vagyunk magunk is, hogy igazainkat kivivhassuk.

Nem vonjuk kétségbe, hogy a „Független Magyarország“ szerkesztőségét a vasutasok ügyei iránt való érdeklődés készítette az előfizetési felhívás ki-

TÁRCZA.

Utolsó akkordok.

*Hallgassatok, ti törpe óriások,
Félben maradt zsenik, nagy szellemek!
Berozsdált hurján ócska lantotoknak
Jobb lesz, ha többé sohsem zengetek.
Koldus világa ez az érzelemnek,
Ha nincs miről a szivben dallani;
Aljas hazugságok korában élünk,
Hol nem lehet igaz szót hallani.*

*Miről daloltok, tán' biz' elhiszem, hogy
Bubanatában szived megreped,
Mert a csalódás emésztő keservét
Emberszivnek kibírni nem lehet...
No, persze hogy nem! Elpasztulsz beléje,
Mert éjszakázni gyöngye vagy nagyon —
És Gleichenberg vagy Koch segitni nem tud
Sem sorvadáson, sem tudóbajon.*

*Érzed te ezt és jól tudod előre,
Hogy a tavaszt már meg nem érheted;*

*Ámitod hát az ámitó világot —
S irod halomra a rossz verseket.
Megesküszöl az égre százezerszer,
Hogy most szeretted egyszer, igazán...
Szegegy Heinének keservét variárod,
Melynek pointje a hűtlen leány!*

*Oh! ti modern, divatba jött poéták,
Nevezzétek ki önmagatokat;
Tenger hazugság száll a fejetekre,
Mert hurotok csak hamis hangot ad.
Hallgassatok most egy-két pillanatra:
Csöndet kíván e szentelt fájdalom;
Végső akkordja összetört szivemnek,
Most kél szárnyára utolsó dalom.*

*Repülj, repülj, te fájó, árva ének!...
Vedd szárnyaidra, enyhe fuvalom!
S ha arra szállsz, hol rózsák illatoznak,
Mondd meg nekik: ez utolsó dalom.
Mondd el nekik, hogy egy beteg poéta
Most küldi utnak végső sohaját;
Azért rezegnek ugy a lombok is meg,
Rebegnek hozzá csöndes, halk imát.*

bocsájtására, de bajainkat mi ismerjük legjobban s ügyeinket a leghelyesebb módon csakis magunk között intézhetjük el.

Komoly munka komoly emberei nem szokták ügyeiket nagy dobbal a nyilvánosság elé vinni.

—ó.

Jogvédelem.

A „Haladás” számára írta: dr. Iharos István.

Ezen cím alatt a „Haladás” 32. és 33. számában két cikk is jelent meg, mindkettő — az egyik pro, a másik contra — fegyelmi bíraskodási rendszerünk eljárási, vagyis alaki részének módosításáról ír.

Ezen cikkek megjelenése idejében „procul negotiis” lévén, akkor nem szólhattam hozzá, azokról tudomást szerezve azonban, tárgyuk érdekességénél fogva is, nem mulaszthatom el, hogy a kifejlődött vita alatt felvetett eszmék tisztázásához a magam részéről is hozzájárulni ne igyekezzem.

Az első cikk írója a fegyelmi eljárást különösen a fegyelmi biztos leendő körének

megváltoztatására és egy jogvédő rendszerszerűsítésére nézve tartja módosítandónak. Szerinte a fegyelmi vizsgáló biztos először is a fegyelmi ülésről ki volna zárandó, s ezen véleményének támogatására felbozza a Bünvádi Perrendtartás azon határozmányát, mely szerint a bűnvizsgálatot vezetett bíró a főtárgyaláson szavazó bíró nem lehet; azután pedig a vizsgálati teendőkből is kizárandónak tartja a fegyelmi vizsgáló biztost, mert szerinte lehetetlen, hogy a vizsgáló a vizsgálat folyamán szerzett tapasztalatok és benyomások miatt a vizsgálat alatt álló kárára elfogult ne legyen.

Ezek szerint tehát, miután sem a fegyelmi tárgyaláson, sem a vizsgálatnál nincs helye a fegyelmi vizsgáló biztosnak, a fegyelmi eljárásnál közreműködő tényezők közül a fegyelmi vizsgáló biztost egészen kiküszöbölendőnek tartja, azt azonban, hogy az ekként támadt úr kivel és miként töltsék be, megjelölni elmulasztotta.

A magam részéről a t. cikkirő nézeteit nem fogadhatom el, mert állításai téves alapon nyugosznak.

A t. cikkirő ur azon állításának támogatására, hogy a fegyelmi vizsgálatot vezető

Kapitány ur Hentes.

Írta: Györkönyi Károly.

Az volt a tisztességes neve: Mészáros. A regiment azonban ezt kevesellette. Elköröszölte Hentesnek. . . .

„Pick-auf” szolgált. Tizennégy esztendeig ette a császár keserves prófuntját muszájból. Mint kapituláns fölvitte az őrmesterségig. Ő lett a legnagyobb ur a században. Nem névleg, de valósággal. Mert igaz való: a kapitány az, a ki komandéroz, de az őrmester ur parancsol. A kapitány ítél, de az őrmester ur büntet. A kapitány feje szerint megy, ha megy, a baka élete az irodában, a rapporton, az egreczerplacson, de az őrmester uré szerint a legénységi szobában, a menázsiban, meg a deresen. A kapitány szeretete, haragja nem sokat ér, de a magasságos egékből visszakívánczik, a kít az őrmester ur kedvel, s a mélységes pokolba sülyedne, a kire ő haragszik. Már akkor ragadt rá az új véres neve: mert biz az ő keze alul a feke e föld alá kívánczozott a baka. . . .

Csudálatosképen a gyűlöletnek ebbe a rettenetes ítéletébe szinte félenken, hihetetlen beszédként belevegyült egy-egy más hang is. Azt rebesgette a legenda, hogy Mészáros, szegény szolgálégény letére, egy gazdag paraszt anyám-asszony fia helyett állott be katonának — száz forint borraivalóért a maga, évi három mérő

eleségért, tíz iteze faggyuért, mázsás hizott malaczert, tojásért, tüzeő fáért annak az öreg vak asszonynak a számára, a kít anyjának nevezett. . . . Azután meg bizonyos: nem volt század, a melyikben annyira a java ment altisztiségre, mint a Mészároseban. . . . Végül: mintha sohase lett volna sertőése a butának a butasága miatt, hanem mindig csak a hanyagnak, a gonosznak, de annak rettenetesen. . . .

Ötvennégyben hadnagynak, ötvenkileczen főhadnagynak és a csatatéren századosnak neveztek ki Henteset. A következő békeidőben századja valóságos „Straf Compagnie” lett. A mi pizok összecsapódott az ezredben, azt mind belelapátolták a Mészáros kapitány századjába. Pedig sok volt a pizok akkortájt. Tuczatszám került haza a legénység a brigádáristomból, a stokházból, a várfogságból, hogy büntetésből hegyibe szolgáljon az eveknek. Volt ott tolvaj, ki a pajtása szalmavánkosa alul kilopja a két rezet; dezentor, kít csak vérebekekkel tudtak megkeríteni a mocsarak közül; szőkevény rab, ki leütötte az egyik strázsát, kít bokán lőtt a másik; öncsonkító, ki a jobb kezén negy ujjal szolgál tovább, mert a fegyvere a váltán veltelenül akkor sült el, mikor a nyilásán tartotta a mutatónujját; rabló, meg gyilkos. . . . Ezeknek volt a mestere a kapitány ur Hentes.

Egy különösen kiváló gyerek volt a században. Ugy hitták, hogy Kánya Sámuel. Már meg-

magából a fegyelmi tárgyalásból, illetve ülésről kizárandó, a Bűnvádi Perrendtartásnak szerinte hasonló természetű kizáró határozmányára hivatkozik.

Amellett, hogy a Bűnvádi Perrendtartásban foglalt alapelvek, miként azt a több évi gyakorlat már nagyon is bebizonyította, nem abszolút jók, de sőt relative sem felelnek meg a czélnak, a czikkiró ur hivatkozása is téves, mert a Bűnvádi Perrendtartás részéről felhozott határozmányai állításainak támogatására épen nem alkalmas.

A Bűnvádi Perrendtartás hivatkozott határozmányai ugyanis azt mondja, hogy a bűnvizsgálatban résztvevő bíró szavazóbíró nem lehet, már pedig a fegyelmi vizsgáló biztos, miként azt a t. czikkiró ur is tudja, a fegyelmi ülésnek, illetve a fegyelmi bizottságnak nem szavazó tagja, hanem teendő köre csak a vizsgálati iratok felolvasására, a tényállás tárgyilagosa ismertetésére, valamint a megállapított tényállás alapján a vétkesség és annak megtorlására irányuló javaslat előadására szorítkozik, a határozat kimondásánál azonban szavazati joggal nem rendelkezik.

Magát az intencziót tekintve, a mit a t.

késve került katonákhoz. A szeretője miatt megbicskázta a pajtását, aztán ezért őt esztendő a vármegye börtönében szenvedett. Abból pedig három már a szolgálati idejébe esett. A börtönből kikerülve könyörgött: csak egy napra eresszék haza. Nem eresztették, hanem vitték egyenesen Brünnebe. Nohát a kapitánya csak egyszer látta: a mikor a kaszánya hozták. Másnap Kánya már utban volt a székely földnek. Csak egy a baj: azon a vidéken nem ismerte úgy a járást, mint Csikmegyében. Könnyen megfogták a magas rudas komlóültetvények között.

Ütközben kurjogott, énekelt, mint a részeg, aztán meg káromkodott és rázta az ökleit az ég felé: Meglővi a esászárt, az istent . . .

Másnap rapportra állították, a kapitány bele nézett a szemébe — mintha a lelkét keresné.

— Miért akartál megszökni, Kánya?

A legény szemtelenül a szemé közé vigyorgott.

A kapitány nem is pislantott, csak azt mondta:

— Negyvennyolcz órai kurtavas!

Ennyi az egész? Kánya nagyot röhögött.

Mikor harmadnap megköszönte volna a büntetést, véletlenül hunvorgatott. Kapott ujra negyvennyolcz órai kurtavasat. A harmadik rapporton úgy állott, mint a ezövek. Akkor a kapitány a lábára lépett és rendelt neki negy-

ezikkiró soraiból kiolvasni vélek, is téves a hivatkozás. Ugyanis a t. czikkiró azért tartja kizárandónak a fegyelmi vizsgáló biztost a fegyelmi bizottsági tárgyalásról, mert szerinte a vizsgálat folyamán feltétlenül elfogulttá lesz a vizsgálat alatt állóval szemben és ezen elfogultságát emberi gyarlóságánál fogva a vizsgáló a fegyelmi bizottsági tárgyalásba is beviszi, a hol azt a tényállás előadásában és javaslataiban is kifejezésre juttatja, illetve az azokban nyomot hagy. De vajjon, a mikor az új Bűnvádi Perrendtartás életbeléptetése óta a bűnügyi főtárgyaláson kihallgatott tanúk szakértők stb. utján ott előkerült bizonyítékok képezik a bírói ítékezés alapját, ezen főtárgyalást maga a bírósági elnök vezeti, abban részt vesznek a szavazóbírák, esküdtek, a vád és védelem képviselői, a mikor a főtárgyalás nem egyéb, mint magának a bűnügynek megismételt megvizsgálása, vajjon, ha a vizsgálat alatt történtek teszik elfogulttá a vizsgálatot, a főtárgyalás momentumai nem lesznek-e ugyanazon hatással a bíróságra, mint a vizsgálat a vizsgálóra, s vajjon ezt véve alapul, nem kellene elfogultságot feltételezni a bíróság, esküdtek, stbbiek részéről, s az egész eddigi, évtizedeken át

vennyolcz órai kurta vasat. A következő alkalommal Kánya már nem bírt a lábán állani, a miért megint kijárt a kurtavas. A hatodik óra után jelentették a kapitánynak, hogy a legény boldogan énekel, nevetgél, meg imádkozik. Ugy aztán a kórházba vitték.

Nem örült meg Kánya Sámuel. Fel esztendő mulva visszatért az ezredhez. A szökés miatt büntetése nem lett, mert a kapitány föl nem jelentette. Csak engedelem nélkül való sétafélenek vette azt a komlókerüti kirándulást.

A pajtásai különben alig ismertek rá a Kányára, akkorát változott. A szilaj legény teljesen megpuhult. Barátságos, szíves volt: az al-tiszték iránt csupa csuszás-mászás, alázatosság. A kapitány úgy követte a szemével, mint a macska az orsót. Mikor kétheti szabadságra ment, külön figyelmeztette a főhadnagyot: „Te, a Kányára vigyázz, Nem jóban tőri a fejét!” A főhadnagy nevette: Ez a megtört ember! . . . És harmadnap hült helye volt a Kányának.

Akkor már jobban ismerte a járást. A szülőfalujába kellett utána menni, ott is egyenesen a szeretője házához. A zsandárok addig böködtek a szénakazalba, míg az egyik szurony véresen jött vissza. Akkor meg volt a Kánya Sámuel . . .

A stokhausból félesztendő mulva csakugyan megtört ember jött vissza az ezredhez: a Kánya Sámuel árnyéka. Vézna, hosszú testtel, beesett, sápadt arcczal lézengett fel-alá. A sze-

kipróbált, tárgyalási rendszert sutba vetni. Nem t. ezikkiró ur, mert a Bünvádi Perrendtartás kizáró határozmányát nemesak az elfogultság elkerülhetése iktatta törvénybe.

(Folyt. köv.)

Budapesti levél.

Budapest, 1903. szeptember 19.

Ujabbán egy sportszerűen üzött divat teszi jellemzővé az osztrák sógornak ismereteit mindarra nézve, ami magyar. Ez a divat abban eszesodik ki, hogy a magyar az ő szemeiben többé nem tiszta fogalom. Hanem ezt a fogalmat a maga igazi valóságában úgy kell értelmezni, hogy: zsidó-magyar. A minék a legdrasztikusabban azzal ad kifejezést a jó osztrák, hogy Budapestet lehetőleg minden alkalommal *Judapest*-nek nevezi.

En emögött a csupán elezelődésnek látszó osztrák szellemesség mögött igen-igen komoly célzatot ismertem meg. Amely célzat szintén csak arra tör, hogy a magyar embert, a magyar nemzetet alacsonyítsa le a világ előtt — osztrák receptje szerint. Egyik válfaja ez az ellenünk dúló nemtelen harcnak, s támadt a következőképen:

meben, ha olykor fölvetette, tengere a kinnak. Némán és pontosan, mint a jó gép, tette meg a szolgálatát. A kapitány azt mondta az altisztjeinek: „A Kányát ne bántsátok. Az rendben van!” És azontul senki sem ügyelte a lépéseit.

Egyszer a kapitány a kaszárnya mögé ment a nagy udvarra. A Kánya ott magában töltögette a szalmazsákját. A kapitány megszólította:

- Hogyan vagy, Sámuel?
- Jelentem alássan kapitány ur, jól!
- Nem igaz az, Sámuel! Valami bajod van...
- Jelentem alássan kapitány ur, nincsen!
- Okosan beszélj, Sámuel. Nincsen valami kívánságod?

Megrándult a katona arca, egész teste.

— Jelentem alássan... kapitány ur... nincsen!

A kapitány némán elfordult. Kettőt lép, akkor zuhanást hall és nyöszörgő nyögest.

— Kapitány uram! Kapitány uram!

Sarkon fordul a tiszt. Ott fekszik előtte arcra borulva, göresösen összekulesolt kezeit előre vetve a katona. Szemöldökeiket összerántja a kapitány és ráivall:

— Habt acht!

És hogy rémülten felugrik Kánya és állásba vágja magát, a tiszt végig csap rajta szemeivel és ráfordul:

— Néma gyerekek anyja se érti szavát!... Holnapra jelentkezz rapportra!

Az Ausztriában hangadó bécsi nép évszázadok óta kalmárkodással foglalkozik. Ez és az iparüzés képezték mindenha főfoglalkozását, vagyonosodásának kufforrásait. Most azután egyszerre csak jönnek azok a „verrückte“ magyarok és teli torokkal emanczipációt, szabadságot követelnek a gyűlölt zsidók számára. És nemesak követelik, de megis adják azt nekik, sőt kiviszik még azt is, hogy a zsidó Ausztriában, Bécs szentelt falai között szabadon mozoghasson, kereskedést, ipart üzhessen, hivatalt vállaljon, — szóval a Judengasse, meg a Salzgries oduiból (jellegzetes régi zsidóutczák Bécsben) az érdeemes bécsi burger sorai közé merjen szemtelenkedni. Mi sem természetesebb, minthogy a felszabadult zsidó áradat a legrövidebb idő alatt ellepte Bécsnek minden sarkát: a zsidók kirartó, fáradhatatlan szorgalmukkal, takarékoságukkal, élelmességükkel, alkalmazkodó képességükkel valósággal a nyakára nőttek minden polgári grajzlerosnak, minék, és megszületett az antiszemizmushoz legveszedelmesebb fajtája: a kenyérrigység nevelte faji gyűlölet és torzsalakodás. Mivel pedig mindennek az okai a magyarok voltak és mivel a bécsi zsidók tulságos elszaporodását ugyancsak a magyar zsidók óriási bevándorlása okozta, megvolt a kapcsolat a bécsi

Megint rapport. Ott áll Kánya a sor legvégén. Elküldi a kapitány a többieket, úgy kérdi:

- Mi a kérésed?
- Szabadságért esedezném, jelentem alássan!
- Muszáj?
- Muszáj, igen is!
- A hazádba?
- Oda, kapitány uram!
- A kapitány bólint a fejével.
- Abtreten!

Másnap az ezredes elé vitte Kányát. Mikor rákerül a sor, az ezredes félrehuzza a kapitányt, úgy kérdi halkán:

- Ez az ember már szökött?
- Igen, ezredes ur!
- Ha ezt most haza eresztjük, megy világgá.
- Nem ezredes ur, a Kánya visszajön. Keszkeskedem. Ezt most a szive viszi. Ha nem ereszténém, akkor menne.

Az ezredes haragosan fölnevetett.

— Tudtam, megint az az átkozott szentimentalizmus, — az a magyar szentimentalizmus!

A kapitány büszkén szembe nézi feljebbvalóját.

— Igen, ezredes ur! Ez viszi és ez hozza vissza — biztosabban, mint a patrouille...

Két havi szabadsággal ment Kánya Sámuel. Az első hó utolsó napján már megint beállított a kaszárnya udvarára — pirosan, frissen, ragyogó arccezal. A számadó őrmester nevetve je-

— és tehát az osztrák közvélemény szemében, hogy miként lehet a lappangó magyargyűlöletet egy tetszetősebb formába öltöztetni. *miként lehet a magyargyűlöletet népszerűvé tenni.* A történelemből vitéznek, lovagiasnak, kiválónak ismert magyart mégsem lehetett csak úgy per sundam-bundam leszólni, a sárba lehuzogatni a világ előtt. De mihelyt kitűnik, hogy ez a fogalom, hogy magyar — egy nagy történeti ámitás: mihelyt sikerül a világ előtt kimutatni azt, hogy e mögött a fogalom mögött tulajdonképen egy tatár-zsidó-czigányfajkeveréknek hepeziáskodása rejlik csak; szóval, amikor a büszke magyart a világ ámulva ismeri fel zsidó-magyarnak: nos, akkor szabad a vásár! Akkor nincsen az a sár, nincsen az a piszok, amit erre a nációra ne lehetne nyugodtan rákenni. Mert a mit odakint esetleg nem hisznek el a magyarról, készségesen elhiszik a zsidómagyarról. Lévéen az közismeretű tény, hogy magyarfálók nem mindenütt vannak a világon: de már antiszemiták akadnak mindenütt, ott is, ahol nincs zsidó, de ott is, ahol van zsidó.

Az osztrák szomszéd tehát nagyon is jól tudja, hogy mi a célja azzal, hogy bennünket a világ előtt faji jellegünkből törekszik kivetköztetni minden áron. Magyargyűlöletének olyan látszatot

iparkodik adni, amely feltétlenül szerez barátokat neki és talál hitelre mindenütt ott, ahol a zsidót nem szeretik. Ilyen elfogult vélemény pedig, mondom, mindenütt akad e világon . . .

És vajjon a mi zsidóvallású honfitársaink hogyan viselkednek ezzel az áramlattal szemben?

Arra is adhatok választ. Arra is szereztem nagyon sok tapasztalatot. Ám az elmondandókat illetőleg előrebecsátom, hogy tisztelet a kivételeknek: akinek nem inge, ne vegye magára.

Tapasztaltam azt, hogy olyanok, akik nálunk vagyont, nemességet, kitüntetésekkel szereznek, élvezettel járnak ki a „művelt“ népek (értsd németek stb.) közé, hogy ott versenyt botránkozhassanak a „finom“ társaságokban a mi bár, ázsiai állapotaink fölött.

Tapasztaltam azt, hogy ezek a mi honfitársaink, akiket idehaza sem szép szó, sem tisztesség nem volt képes még megtanítani arra, hogy Istenünket magyarul imádják, üzleteiket magyarul vezessék, jellemükben, gondolkodásukban magyarokká váljanak — amint Brucknál, vagy Marchegg-nél átlépik a magyar határt, egyszerre olyan magyarokká válnak, hogy az szinte csodaszámba megy. Tüntelőleg kérkednek Bécsben az ő magyar múltjukkal: lépten-nyomon, utcán, vendéglőben és minden nyilvános helyen csak ma-

lentette oda fönt a század irodájában a kapitánynak. Annak fölillant a szeme.

— Hozzátok fel!

Azon porosan beállított a katona. Összekoppanította a bakancsa sarkát, úgy jelentette hetykén:

— Jelentem alássan, kapitány ur, berukkoltam.

És a mint a kapitány szembe nézte, látta, hogy a Kánya pilláján köny függ, az ajka meg rángatózik. Egy intésére az őrmester elhagyta a szobát.

— No, Kánya! Hogyan van odahaza a Böske?

— Köszönöm a szives kérdését, kapitány ur!

És az aprólék — olyan az, mint egy kis bölény. Ordít, csaknem szétnálk a haz.

A kapitány egyet szítt a fogán.

— Hja! Hát ezért volt olyan sietős a hazamenetel?

— Ezért, kapitány ur! Irta a Böske, hogy belehal a nehéz órába, ha magára hagyom. Mert nincs annak se anyja, se semmiféle rokonsága, uram! . . . Ezért kellett nekem ott lenni . . . Éppen jókor jöttem, aztán — ha a kapitány ur meg nem neheztel — a kapitány ur után Ambrusnak is kereszteltük . . .

A kapitány egyet nyelt.

— Jól van, Sámuel, elfogadom. Most pedig: kehrt euch! Mars!

És mikor a Sámuel baka betette az ajtót, a Hentes kapitány egy könyvet törölt ki a szeméből.

Jön a pósta . . .

Jön a pósta, lovas pósta sebesen,
Szomorú hirt hozott rólad kedvesem;
Gyász szegélyű lenélbe van megírva:
Holnap tesznek kisannyalóm a sírba!

Ne itass most póstás legény! Menj vissza!
Bísz a lovad ezt a vizet nem issza;
Keresü lett: belesírtam könnyemet!
Érdj vissza mily szaporán csak lehet!

Érdj vissza! Mondd meg ottan mielőbb:
Szélesebbre ássák rózsám sírhelyét;
Még ma engem ugvis megöl a bánat:
Femessetek oda, hová babámat!

Baranyay József.

gyarul beszélnek, magyar allűrökkel tüntetnek stb. stb. . . Ők bizonyára tudják, hogy miért.

Tapasztaltam . . . de nem, elég volt a tapasztalásokból. Mert még rámfogják, hogy magam is csak bécsi módi szerint gondolkozom.

Temesváry Alajos.

HIREK.

* **Házasságok.** *Hauke Rihard* legénye mihályi hivatalnok e hó 7-én esküdtött örök hűséget *Hladonik Olga* urhölgynek. — *Irsa Ernő* a miskolci üzletvezetőség beosztott közege e hó 19-én vezette oltárhoz *Beck Mandika* urhölgyet.

* **Halálozás.** *Kasparik János* m. á. v. műhelyi alkalmazott f. hó 11-én Miskolcra elhunyt. Temetése e hó 13-án a kartársak nagy részvétele mellett ment végbe.

* **Magyar vasutak igazgatóinak értekezlete.** Az Ausseeban tartott együttes vasuti igazgatói értekezlettel kapcsolatban a magyar vasutak igazgatói is konferenciára gyűltek egybe, amelyen a Magyar Államvasutak részéről Szájbély Kálmán kir. tanácsos, igazgatóhelyettes mint elnök, Németh Antal titkár mint jegyző, továbbá a cs. kir. szab. Kassa-oderbergi Vasut részéről dr. Hauser Adorján főfelügyelő, a cs. kir. szab. Déli

Vaspályatársaság részéről pedig Sturm Gergely főfelügyelő volt jelen. Az értekezleten a többi között díjmentes visszazárlási kedvezményt engedélyeztek a müncheni műkiállításra el nem adott tárgyak számára, továbbá tudomásul vették a dohányzásnak a személyszállító kocsiban, valamint az állomások váró- és éttermében való korlátozása ügyében kiküldött bizottság jelentését. Elhatározatott, hogy a bizottság javaslata értelmében felterjesztést intéznek a kereskedelmi miniszterhez, felemlítvén a bizottságban egy részről kifejezett azon nézetet is, mely szerint célszerű volna a dohányzási tilalmat a kocsifolyosókra is kiterjeszteni olyképpen, hogy a dohányzás csak azokban a kocsikban engedtesék meg, amelyekben dohányzószakaszok vannak; végül határozatba ment, hogy a legközelebbi értekezlet 1903. évi október 18-án lesz Raguzában az együttes igazgatói értekezlettel kapcsolatban.

* **A breznóbánya—vöröskői vasutnál a munkálatok serényen folynak s terv szerint még ez évben meg fog nyitni.** A nevezett vasuton a következő állomások fognak létesíteni: I. *Gáspárd.* Közvetlen a kineztári fűrésztelep szomszédságában. IV. oszt. felv. épület. Iskola Bencsházán, az állomástól 1 kilométerre. Személyzet: előljáró, 1 váltóór. II. *Polonka,* állomás. III. oszt. felv. épület. Iskola helyben. Személyzet: előljáró, 1 váltóór. III. *Lujzahuta.* IV. oszt.

HETI KRÓNIKA.

Üdvözlégy Baranya! Zengjen rólad ének,
Legboldogabbja vagy a magyar megyéknek! . . .
Berkeidben vadász a nagy imperátor,
Vilmos császár, kinek hatalma nem gátol
Meggérdezní tőled, emelvén kalapot,
Lött-e már nálatok Vili néhány bakot? . . .

Az élet útjára töviseket vetnek
Rossz manók bakternak, úgy mint nagykövetnek.
A táviró drót is fájón rezgve hozta
A bánatos hírt, hogy Bécsben felpofozta
A török követet a házi orvosa . . .
Morál: nagykövetnek ne menjetek soha . . .

Czigány-verseny volt a pesti népszínházba,
A sok füstösképű ugyancsak ezifrázta . . .
Sirt is, kaczagott is a hegedű fája
Jaj, de hiányzott a primások királya . . .
Nótaszöví Dankó tündér szép zenéje
Fájdalmunk visszhangja, boldogságunk kéje.

Galambot vártunk és jött helyébe sirály:
Hadiparancsot irt Chlopyba' a király . . .
De mit is beszéltek, osztrák császár írta,
Írását a magyar könnyel tele sirta . . .
Honfi buval van az egész ország tele,
Légy velünk, segíts meg Rákóczy szelleme!

Rákóczy szelleme, Rákóczy emléke!
Égő oltár tűz légy a magyar lelkebe . . .
S azért, hogy bezárja labanczverő Kassa
A „kurucz templomot“, szívünk lobogtassa
Azt a honszerelmet, mely fellángolt ottan
S akkor nem aggódunk a borús napokban . . .

Az ős kek párája libeg már a tájon,
Sárgult levél reszket a zörgő faágon . . .
Áfrikába mennek a darvak, a fecskék,
Ellenben korzóra a lányok, menyecskek . . .
Kövé már a tőke . . . jön a szüretelés
Itt az ős s ah még sines **fizetésrendezés.**

Passe-partout

épület. Kiadó ór. IV. *Helpa*, állomás IV. felv. épület. Nagyközség, iskola helyben. Személyzet: előljáró, 1 váltóór. V. *Garamsashegy*, bővített őrház. Iskola nincs. Kiadóór. VI. *Pohorella*, vasgyár. IV. oszt. felv. épület. Állomásfőnök, 1 váltóór. VII. *Nándorhuta*, III. oszt. felv. épület. Iskola. Állomási előljáró, 1 váltóór. VIII. *Vereskő*, II. oszt. felv. épület. Iskola. Állomási előljáró, 1 váltóór. Ezen vasut egyike lesz hazánk legnagyobb forgalmu iparvasutjainak.

* **Vasutasok harcza.** Évek óta folyik a harc, amelyet a Vasuti Altisztek Országos Otthonának konzervatív és ellenzéki tagjai egymással vívnak és amelynek befejező jelenete a napokban játszódott le a büntető törvényszék felelősségi tanácsa előtt. A harc Barok Sándor elnök és Flesch Rudolf választmányi tag között folyt le. Ugyanis Flesch Rudolf írodatiszt, egy levelet intézett Barokhoz, a melyben élesen bírálta elnöki viselt dolgait. Erre a levélre Barok nyomban válaszolt és válaszában sértésekkel felelt, amelyek közt a fölképelelssel való fenyegetés volt a leggyöngébb. Flesch ezért följelentette az elnököt, aki a járásbíró előtt azzal védekezett, hogy ő csak viszonzta a följelentő sértéseit, amelyekért viszonzvadás is emelt. A járásbíró Barokot becsületsértésért 30 korona pénzbüntetésre ítélte, ellenben Flescht a viszonzvadás alól felmentette. Barok Sándor felelősségi tanácsára ma foglalkozott az ügygel a budapesti büntető tör-

vényszék felelősségi tanácsa Tóth Ernő táblai bíró elnöklete alatt és dr. Báltaszéki Lajos ügyvéd vádbeszéde után jóváhagyta az elsőbíró ítéletét.

* **Rosszul lett a vonaton** E hó 14-én közlekedett 406. sz. vonaton, Emőd állománál — mint értesülünk — egy harmadosztályu utas hirtelen rosszul lett és elájult, azonban hosszas élesztgetési kísérletek után magához tért. Az illető Frank Henrik budapesti kereskedelmi utazó, ki már huzamosabb idő óta szivbajban szenved s valószínű, hogy ez okozta hirtelen rosszulletését is.

* **A töke-terebes—varannói** h. é. vasuton a munkálatok már annyira előrehaladott állapotban vannak, hogy a nevezett vasuton az ideiglenes áruforgalom a vállalkozó kérelmére a legközelebb engedélyezve lesz. A munkálatok megtekintése és az ideiglenes árufuvarozás bevezetése végett *Horváth Gyula* m. kir. vasuti és hajózási főfelügyelő Alexy Hugó főmérnök, Lipovszky Nándor főellenőr és Zsivkovics Antal ellenőr bizottságilag beutazták a vonalat, mely a közforgalomnak előreláthatólag ez év végén átadatik. A valóságos kánaáni földön végig húzódó vasut állomásai a következők lesznek: *Gálszécs*, állomás főnök, 1 raktárnok, 1 váltóór, 1 áll. málházó. *Parnó*, áll. előljáró, 1 váltóór.

Innen-onnan.

A név tisztessége.

Brió: És miért használt mindenütt más nevet?

Széhmóros: Nü csak nem fagak az üseim becsületes nevét beszennyezni!

Kérdésre felelet.

Nézi az aggszüz a halászt, a ki órákon át semmit sem fog.

Nem veszti el türelmét, mikor semmi sem kerül hálójába?

— Én nem, hát maga?

Szomorú hír.

Az orvos: Zöldi ór, a mogo anyós meg van mentve, mastand már hamarosan felgyogyol.

Zöldi: No hallja, eztet is kéméletesebben khüzhölhetett volna velem.

Ütöd te az én . . .

Asszony (a férjhez, egy füzfa poétához): Kérlek Aladár, hát minden költeményedet el kell olvasnom?

Férj: Kérlek Amanda, hát minden föztedet meg kell ennem?

Alku.

— Mennyiért visz ki a temetőbe?

Kocsis: Kint marad?

Egy védőbeszédből.

— És khérem o thekintetes esködt orakat, vedjék thekintetbe, hodj ez a nyamarult ember söket, annyira söket, hogy a lelkiismeret szavát se thodja meghallani.

Elszólta magát.

— Hány éves Málesi kisasszony?

— 23 éves.

— És a huga?

— 26 éves.

Szórakozott.

— Geró ór (mondja a könyvelő) o nodsága özen-teti, hodj ikrek szölettek.

— Nu, irjön a javamra.

Ha te ugy . . .

Inasgyerek: Hé mennyiért visz el a pályaudvarra?

Konflis (tréfalkozva): Öt koronáért.

Inasgyerek: Hallja! nem a ló árát kérdeztem!

A hatodikért.

Asszony: Apa, te már megint sokat iszol, már öt kriglivel ittál. Jobb volna, ha hat gyermekünkre gondolnál.

Férj: Az ám . . . a hatodikról csaknem megfeledeztem! Pinczér! Még egy kriglivel!

Széch-Polyánka, áll. előjáró, 1 váltóór. *Sza-esur*, áll. előjáró, 1 váltóór. *Varannó*, áll. főnök, 1 hiv.-gy. 1 raktárnok, 1 málházó, 1 váltóór. A benépesítés végett *Tárczai Ferencz* a III. osztály főnöke Szoboszlai Béla személyzeti előadóval, beutazta a vonalats a személyzeti lakások czélszerűsége és jó beosztása fölött meglegedését fejezte ki. Szinte csodaszámba megy, hogy az állomások oly jól vannak dotálva kertekkel és kaszálókkal, hogy minden állomás egy kis dominium színében tűnik fel. Az áthelyezések az új vonalra legközelebb megtörténnek.

* **A orosz vasutminiszter Budapesten.** Hilkof herceg orosz vasutügyi miniszter e hó 18-án este Lvov herceg és három mérnök társaságában Budapestre érkezett. A miniszter a Ganz-gyárat tekintette meg. Az orosz kormány az orosz déli vasutak vonalait villamos erőre akarja berendeztetni és emiatt jött most tanulmányutra. Este kísérőivel leutazott az olaszországi Leccóba, ahol még régebben Kándó Kálmán főmérnöknek terve szerint hosszabb vasuti vonalat villamos erőre rendeztek be, amelyhez vizesek adják a villamos erőt.

* **A telefon-távíró — magyar találmány.** Külföldi lapok a modern technika egy újabb vívmányát kürtölték világra: Bruné és Turchi ferrarai egyetemi tanárok fölfedezését, melynek

folytán telefonálni is, meg táviratozni is egy időben, ugyanegy dróton lehet. A hírek szerint kísérletek is történtek már Milano és Ferrara között, még pedig teljes sikerrel. Ezek a „kísérletek“ ránk nézve annyiban meglepők, mert a nagy garral világgá kürtölt fölfedezés minálunk már négy év óta gyakorlatilag is alkalmazásban van, még pedig egy magyar főmérnök az, aki a távirónak és a telefonnak ezt a geniális kombinációját megkonstruálta. Mi Magyarországon, egyidejűleg ugyanazon az egy szál dróton telefonálunk, adunk és veszünk is táviratot és pedig nem 260, hanem 800 kilométer távolságra. Persze nem Bruné és Turchi egyetemi tanár urak, hanem egy szerény, de annál zseniálisabb magyar főmérnök, Hollós József kombinálta azokat. Tartott felolvasást is arról már két évvel ezelőtt, valamint arról is, hogy ugyanazon az egy szál dróton öt telefonon ugyanazon időben egyszerre beszéltek, csöngettek, anélkül, hogy egymást zavarták volna. Tartotta pedig e felolvasást és demonstrálta a mondottakat a Mérnöki Egyesületben. Eszerint tehát a ferrarai két professzor ur éppen 4 évvel később meg „világra szóló“ találmányával. Hollós évekké ezelőtt a Máv. szolgálatában állott s a budapesti nyugati műhelybe volt beosztva.

CSARNOK.

Káprázatok.

Spanyolból.

Irta: Eugen o Sellés.

(Folytatás.)

— Nem mertem neki megmondani . . . Gyáva! — gondolta magában, a hogy a szántóföldeken hazafelé ballagott. Hanem a mi késik, az nem múlik . . . Meglássuk holnap. Legjobb lesz megcsipni a bitang udvarlót s kettéhasítani az arcát, mitől oly vidám szokott lenni a gazdasszonyom.

Juan másnap hazament s a hogy hazulról távozott, egy széles köpenyegbe burkolt férfit pillantott meg a szomszéd uteza sarkán. Ugy rémlett, mintha lesben állott volna s oly mereven s oly állhatatosan kísérte Juant tekintetével, hogy ez jónak látta őt megnézni, és meg is teszi, ha nem gondol arra, hogy ezáltal magát is kiteszi a veszélynek, ha ráismernek. És a helyett, hogy egyenest a hadiszállásra indult volna, megfordult és a falu belseje felé irányította lépteit, hogy tévutra vezesse a hivatlan kíváncsit; és midőn már megszabadult tőle, kerülő utakon jutott a szántóföldekre s innen aztán a hadiszállásra.

Egy éjjel, éppen a különös találkozás után, Márta kívülről csukta be a folyosó ajtaját, mely a szolga szobájához vezetett, a hogy ez lefeküdt. És hasonlóképpen cselekedett minden éjjel, mert észrevette, hogy Santiago keveset aludt, sokat kíváncsiskodott és egy-néhányszor ki is jött a szobájából.

— Rám csukja az ajtót, — mondta magában a szolga. Most már csakugyan nincs mit kételkednem. Ha én nem ölöm meg ennek a galambnak a párját, megöli majd a százados. Holnap reggel minden áron elmondom neki a dolgot.

És, szobájába zárva, egész éjjel az ajtó mögött hallgatózott, hogy jobban kivehesse a neszt. És ugyanazokat a lépteket, ugyanazt a suttogást, ugyanazt a zajt hallotta.

Meggyőződve s egyszersmind megkönnyebbülve az újabb tapasztalatok folytán, a lehető leggyöngédebb módon mondta el gyanuját Juannak, a ki erre legelőször is jóízűt kaczagott.

— Nem hiszem -- merészelt mondani, — hogy a százados úr oly nyugodtan fogadná a dolgot.

— Azokkal a dolgokkal állsz elő, a miket éjjel álmodol?

— Nem tudom, hogyan álmodnám, ha annyi éjjel be sem hunytam a szememet.

* **Örült az utcán.** A főváros egyik élénk forgalmu utcájában a minap egy vasutasegyenruhában öltözött ur sétált. Jól táplált testét vadonatúj egyenruha fedte, gyűrűkkel ékített ujjai között „harisnyás“ szivart tartva, feltűnő módon viselkedett. Egy arra vetődött rendőr igazolásra szólította fel, mire nagybűszkén kivágta „*én egy rendezett fizetésű vasutas vagyok.*“ A szerencsétlent beszállították a kórházba.

* **Kisiklott gyorsvonat.** Amsterdamból Berlinbe indult gyorsvonat e hó 14-én Armersfoort és Apeldoorn közt Barneweldnél kisikamlott, miközben hárman súlyosan és mintegy 15-en könnyen megsérültek.

* **Négyszáz kilométer óránként.** Az olasz lapok külön cikkekben említik Piscicelli Taegci találmányát, amely hivatva lesz a postai közlekedést teljesen átalakítani. Az új találmány a következőkből áll: A mostani vasutak mentén körülbelül 15 m. magasságban vasszerkezettű függő vasut épülne, amelyben egykőbméteres kocsik, elektromos uton, óránként 400 km. sebességgel haladnának. A vasut természetesen két vágányúra építendő. A kocsik 5 kilométeres intervallumokban indulnak és automatikus uton rendeltetési helyükön kikapcsolódnak. A tervezett 400 kilométer óránkénti sebesség folytán a róma—berlini ut 5 óra alatt volna megtehető. Az olasz posta-miniszter az új találmányt Róma és Nápoly közt kipróbálja. A feltaláló

biztosítja, hogy a kilométerenkinti költség 3000 líránál többre nem rug. A találmány részleteiről eddig más nem jutott köz tudomásra.

* **Vasuti sztrájk Milánóban.** Ritka sztrájk tört ki a napokban Milánóban. A „Ferrovie Nord Milano“ nevű vasutársaság összes hivatalnokai és alkalmazottai beszüntették a szolgálatot és vasárnap reggel óta a társaság vonalain szünetel a forgalom. Az utasokat, akik reggel a pályaudvaron megjelentek, az állomásra kirendelt rendőrcsapat parancsnoka értesítette, hogy egyelőre nem közlekednek a társaság vonatai. A társaság mintegy 250 kilométernyi hálózaton tartja fenn a forgalmat s fővonalai Milánóból Comoba, Erbaba és a Lago Maggiore-hez visznek. A sztrájk a fizetés, a nyugdíj és a fegyelmi szabályzat miatt tört ki és a társaság összes alkalmazottai, mintegy 1300-an csatlakoztak hozzá. A vasutársaságnak meglehetősen nagy a kára, mert vonatai bonyolítják le ugyolyván az egész személyforgalmat azon a vidéken. Igaz ugyan, hogy a többi vasutársaságok, amelyeknek párhuzamos vasutvonalai vannak a sztrájk által érintett vidékekre, felajánlották, hogy a „Nord Milano“ bérlelt, az állandó jegyeseket díjtalanul szállítják vonataikon, de ez minden. A nem állandó jeggyel való forgalomtól a társulat, ugye lehet, hosszú időre elesik. Ami jelentékeny kár, mert a sztrájk által sújtott vonalakon bonyolódott le a felső-olaszországi és igen jelentékeny turistaforgalom legnagyobb része.

— És irigységből, talán engem is meg akarsz fosztani az álomtól?

— Csak azért mondom, mert a gazdaszszonyom nagyon csinos; nagyon sokat van egyedül; sok a veréb a faluban s ilyenkor éhesek szoktak lenni és ki mint tudja, ugy keresi eledelét. Azután meg . . . a nők . . . Nem mondom, hogy a századosné egy húron pendült volna velök . . . hanem utóvégre is . . .

— Utóvégre is csunya dologban sántikálsz és jól vigyázz magadra, nehogy a hátadon törjem el a kardomat, — kiáltotta feltűnő bosszúsággal Juan, a ki akaratlanul érezni kezdte a súlyát azoknak, miket előadott volt szolgálja.

— Az igaz, hogy csunya dolog, hanem én ezt csak azért mondtam el, mert szeretem a gazdámát s mert megvagyok győződve róla, hogy igazat mondok.

— Igen, a mit álmodban látsz.

— Almomban? Igen, ha csak egyszer vagy kétszer láttam volna, de minden éjjel! . . .

— Minden éjjel? Hazudsz, ostoba! Minden éjjel, lehetetlen.

Juannak eszébe jutott, hogy hetenként néhányszor látogatta meg Mártát.

— Minden éjjel, százados uram. Ha csak nem szednek rá a füleim.

— Tehát hallgatózól, vigyázz és őrködjél

és mondj el mindent, a mit naponta látsz, de fontold meg, hogy kitépem a nyelvedet, ha többet szólsz, mint a mennyit füleid hallottak; a füleidet pedig leszelem, ha nem hallanak meg mindent, a mi történik.

— Legyen nyugodt, százados úr; látni és hallani fogok mindent minden éjjel.

— Jól vigyázz magadra, mert ha nem, drágán fizeted meg az aggodalmakat, melyeket ostobaságod miatt kell kiállanom.

Santiago gyanuja és gazdájának fenyegetése által kétszeresen ösztökélve, elhatározta, — hogy a szokott zajt hallhassa és természetes, egyszer sem mulasztotta el, négy egymást követő éjszakán át, — a várvavárt zajra figyelni, mely majd tisztán, majd zavarosan jutott a füléhez: a hirtelen nyitott ajtó vagy ablak nyikorgása, könnyed léptek zaja, pillanatnyi ruhasuhogások, áruló párbeszéd szakgatott suttogása, titkos csókok hirtelen csattanása. Mert a titokzatos éjszakai csöndet különös hangok bűgása, susogása, zaja, zörrenése tölti be minduntalan, melyek teljesen megfelelnek azoknak a hangoknak, miket elfogult gyanakodásunkban hallani vélünk.

(Folyt. köv.)

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Számrejtvény.

- 16, 7, 1, 18. Egy község neve.
2, 17, 6, 19, 4. Férő név.
12, 8, 20. Városok határán szedik.
14, 3, 11. Vadászok járnak erre.
15, 13, 18. Egy halfaj neve.
10, 9, 5. A fohászt így is hívják.
1—20. Egy népdal első sora.

Ezen rejtvény megfejtését f. é. október hó 4-én megjelenő 40-ik számunkban hozzuk.

A megfejtők között egy jutalomkönyvet sorsolunk ki.

A megfejtés határideje szeptember 30.

A f. é. 36-ik számban megjelent számrejtvényt senki sem fejtette meg.

Szerkesztői üzenetek.

K. B. Losonc: Az eredményről tudósítás nem szokott menni, mert az „holt bizonyos”, a köszönet pedig a „személyesen” rovatik le. Üdv!

Kontra Lócencz I. Nem válogathat, azt kell hívni, a kinek a kerületébe tartozik. II. Az altisztikórral érintkezésbe fogunk lépni s az eredményről értesíteni fogjuk.

Felelős szerkesztő: Zsivkovics Antal.

Magy. kir. államvasutak.
ad 60522/1903. sz.

Pályázati hirdetés.

Alulírott igazgatóság a magyar királyi államvasutak műhelyeiben 1903. évben, esetleg 1905. és 1906. években szükséges mosott és fertőtlenített tisztogató és fényező vászonrongyok szállítására ezennel nyilvános pályázatot hirdet.

A pályázat tárgyát képező vászonrongyok egy évi mennyiségét feltüntető ajánlati űrlap, valamint a szállításra vonatkozó és az ajánlattételnél kötelező részletes módokat tartalmazó ajánlati felhívás, valamint hazai és horvát-szlavonországi kereskedelmi és iparkamaraánál megtekinthető és az alulírott igazgatóság „Anyag és leltárbeszerzési szakosztályánál” (Budapest, VI. Andrássy-ut 73. s. II. emelet 48. ajtószám alatt) díjtalanul kapható.

Az ajánlati űrlapon megfelelően kiállított, egykoronás m. kir. okmánybéllyel ellátott ajánlatok az ívenként 30 filléres m. kir. okmánybéllyel ellátott és aláírt ajánlati felhívással együtt, lepecsételve legkésőbbben *1. évi október hó 6-ának déli 12 órájáig* a fentemlített szakosztálynál benyújtandók, vagy posta útján odaküldendők. Az ajánlat borítéka e felirással látandó el: „Ajánlat ad 60522/903 számhoz.”

Bánatpénz gyanánt az ajánlandó vászonrongyok egy évi értékének 5 száza éka legkésőbbben *1. évi október hó 5-ének déli 12 órájáig* a magyar királyi államvasutak budapesti főpénztáránál, akár készpénzben, akár állami letétekre alkalmas értékpapírokban letendő.

Bánatpénz nélkül és később benyújtott valamint az olyan ajánlatok, melyek nem az előírt módon tételnek, vagy a melyek az aláírandó ajánlati felhívás nélkül nyújtatnak be, figyelembe nem fognak vétetni.

Budapest, 1903. évi szeptember hóban.

A m. kir. államvasutak igazgatósága.

(Utánnomás nem díjazatik.)

M. kir. államvasutak
Igazgatóság.
138585. sz. C. I.

Hirdetmény.

Osztrák magyar vasuti kötelék I. pótlék életbe léptetése az 1903. évi márczius 1-től érvényes II. rész 3. dijszabási füzethez és ezen füzet függelékehez.

1903. évi augusztus 1-től, illetve díjfelemelések esetén, amennyiben más határidő kikötve nincs, 1903. szeptember 1-től való érvényességgel a II. rész 3. dijszabási füzethez, valamint ezen füzet függelékehez az I. pótlék lépett életbe.

A dijszabáshoz kiadott I. pótlék tartalmazza:

Állomási dijszabások helyesbítését;

A csomóponti dijszabások módosítását és kiegészítését;

A kilométermutató helyesbítését, módosítását és kiegészítését.

A függelékekhez kiadott I. pótlék tartalmazza:

A különös határozmányok módosítását;

Díjtételek érvényen kívül helyezését, módosítását és helyesbítését, valamint új díjtételek felvételét.

A pótlékek egyes példányai a részes vasutak útján megszerezhetők.

Budapest, 1903. szeptember hó 7.

A magy. kir. államvasutak igazgatósága,
a részes vasutak nevében is

(Utánnomás nem díjazatik.)

Vasuti
altiszti vizsgára
készülők
kézikönyve.

Írta:
SZEMERÉDY LÁSZLÓ, máv. irodatiszt.

A legjobbnak elismert
tankönyv az altiszti ké-
pesítő vizsgára készülő
részére.

Ára 3 K.
Utá-vétellel küldve 3 K. 40 f.

Megrendelhető: özv. Szemerédy Lászlónénál
S.-A.-Ujhely (pályauóvar.)

Kisebb rendeléseknél pénz előre beküldéssel jutányosabban jön.

RÁCZ JENŐ Gyógyszerésznél

MISKOLCZON,

Csak azon készítményeim valódiak, melyek védjegyemmel vannak ellátva.

„AZ ARANY SZARVASHOZ” ezimzeu gyógyszerárában

kaphatók 15 év óta közkeveltségnek örvendő alant elősorolt saját készítményei:

1. **Iris virágarczkenőös.** Számos hölgy állja jó hatását — szeplő-puhaságot ad, teljesen ártalmatlan szer; az arczot a redőkkel késő korig megóvja, egy tévely 1 kor. Hozzá írisz balzsam száppan, 1 db. ára 70 fill. Hozzá Venus arczpor, fehér, rózsá és érden színekben, 1 kis doboz 90 fill., nagy 1 kor. 60 fill.
2. **Pyrethro Salicyl szájessentia** néhány cseppel egyszeri szájjal kölesönöz, a fogak romlását gátolja és a fogínyt erősíti, — 1 kis üveg 70 fillér. — 1 nagy üveg ára 1 korona 20 fillér. Hozzá (Pyrethro) növény fogpor, mely a fogakat desztillálja és fehéré takarítja. — Oly esetekben, hol ezen szájszeremet nem használták [és fogfájás van, ajánlatik a litinó jó hatásu (Pyrethro) svétozi fés csepp. 1 üveg ára 50 fillér.
3. **Hajerősítő (balzsam) essentia.** Dr. Hebra híres bécsi egyetem a hajhullást és fejbőrkorpusodást meggátolja, valamint egyéb fejbőrbetegségektől megóv és kellemes illatúvá fogva szívesen alkalmazatik. 1 üveg ára 1 korona 20 fillér.
4. **RácZ Jenő keleti „Balzsam bajuszpedrője”** soha meg nem meg nem avasodó, zírmentes balzsamokból készítve, igen kellemes illatú, minden bajuszszinhez alkalmazható. 1 kis doboz ára 30 fillér, 1 nagy doboz 50 fillér.
5. **Gannabin** (tyukszembalzsam), biztos hatású és legkényelmesebben és könnyebben alkalmazható szer a tyukszemek és bőrkeményedések és szemörök kiirtására. 1 üveg ára 70 fillér.

Forgalomban van és közmegelelégedéssel használják a

Lábizzadás ellen Salicyl Dermassant port. 1 doboz ára 1 korona.

Szőrvesztőnek Depilatoriumot. 1 üveg 1 korona.

Rüh (Cúhatka ellen) Naphtol kendős. 1 kis tévely 1 korona, — nagy 3 korona.

Köszvény ellen I—II. számú Tengeri köszvény olaj, 1 üveg ára 1 K.

Egy az elősorolt, mint egyéb készítményeimhez utasítás mellékelve van; kívánatra részletes útmutatók utasításokkal megküldhetik **Csak azon készítmények valódiak, melyek fenti védjeggyel vannak ellátva.** A drága külföldi hasonmásokat, úgy mennyiségileg, mint minőségileg és olcsóságukkal fölülmulják; úgy, hogy alkalmas házi szerek gyámanit legjobban alkalmazhatók.

Főraktár: Budapest **TÖRÖK JOZSEF** gyógyszerárára, Király-utca 12. szám.

Rendelési cím: **RÁCZ Jenő** gyógyszerész Miskolczon.

Utánasoktól tessenek óvakodni.